

Поросятко на ім'я Кабасик

Анатолій Григорук

Те, про що я хочу вам розповісти, сталося в одній шанованій родині, де і дідусь з бабусею, і тато з мамою і навіть троє дітей були цирковими артистами.

Якось у неділю тато прокинувся рано-вдосвіта, коли ще всі домашні додивлялися останні сні, й вирушив на базар.

Йому хотілося, щоб бабуся приготувала щось смачненьке до обіднього столу. Отож коли він вернувся додому, всі побачили, що в кошику в нього сидить живісіньке поросся. Рожеве, капловухе, з круглими, як дві червоні смородинки, очима, воно вистромило голову й привітно позирало навкруги, ніби хотіло сказати: "А ось і я, всім привіт!"

Хтось із дітей захоплено вигукнув:

— О, який гарненький кабасик!

— І справді, дуже, дуже милий. Так і назвемо його — Кабасиком.

Поросятко випустили на підлогу, й воно весело задріботіло по кімнаті.

— Сьогодні в нас буде царський обід, — потираючи руки, сказав тато. — Давно ми не їли поросятини з гречаною кашею.

Дорослим від тих слів чомусь стало ніяково. А діти здійснювали справжнє ревище:

— Не, хочемо твоєї поросятини! Не віддамо Кабасика. І їсти нічого не будемо. Хай навіть умеремо з голоду...

Дідусь, що стояв осторонь, ступив наперед і сказав:

— Думаю, оголошувати голодовку, а тим паче вмирати з голоду нема потреби, бо, мені здається, в нашу циркову родину прийшов новий артист. Он який він ловкенький. Я неодмінно зроблю з Кабасиком антре*.

Усі заплескали в долоні. Тільки тато стояв дещо спантеличений від такого несподіваного повороту подій...

Невдовзі дідусь злагодив для поросятка переносну кліточку і став брати його в цирк. Там Кабасикові була вже повна воля. Він без упину гасав по всьому цирковому приміщенню. А коли наставала в репетиціях перерва і всі артисти, повсідавшись на арени, починали пити лимонад, тут-таки з'являвся й Кабасик. Він теж приласивсь до лимонаду й наловчився дудлити його просто з пляшки.

Саме це дідусь і вирішив використати у своєму номері. Він довго й терпляче проводив з Кабасиком репетиції. Призвичаював поросятко до того, щоб воно не боялось ні гучної гри оркестру, ні циркових вогнів, ні численних глядачів та їхніх оплесків.

І от настав день, коли дідусь із Кабасиком мали вперше виступити із своїм номером.

Цирк був переповнений. У залі, як завжди, панував піднесений настрій. Дехто з дітей, не маючи терпцю діждатися початку вистави, час від часу плескав у долоні.

Дідусь теж був у напруженому чеканні. Вирядившись у барвисту вдяганку, він стояв з Кабасиком за лаштунками арени й чекав на свій вихід.

І ось загравав оркестр. По стінах і куполі цирку забігали різнобарвні промені прожекторів. Оголосили дідусів номер. Дідусь із Кабасиком квапливо вийшли на арену і вклонилися. Кабасик, весело кувікаючи, промчав під загальний регіт дітлашні по колу. Далі перестрибнув кілька разів через невисокий парканчик і видріботів по східцях на круглу червону тумбу. Він ухопився зубами за кінець мотузки й тричі дзеленькнув у підвішений до стовпця дзвінок. Після цього зіскочив з тумби, підбіг до дідуся й опустився передніми ногами навколішки, вимагаючи почастунків.

Дідусь підв'язав поросяткові слинявчика й простяг наповнену пляшку. Кабасик пив свій чесно зароблений лимонад, а весь зал дружно аплодував йому і вигукував: "Мо-ло-дець! Мо-ло-дець!"

Коли дідусь вернувся за лаштунки, його оточили мало не всі циркачі. Вони вітали його й Кабасика з успішним виступом. А дідусь, витираючи спітніле чоло, поглянув на свого сина, який придбав Кабасика на базарі, й сказав посміхаючись:

— От тобі, синоцю, й кашка з поросятиною.

* Антре — тут: цирковий номер.